

Народътъ се стжписа, като видѣ игумена. Мжжетѣ се поклониха. Женитѣ се заредиха да му цѣлуватъ ржка.

Игуменътъ отиде на чешмата. Уми си ржцетѣ. Младъ прислужникъ му подаде пишкиръ, та се избърса. Следъ това се прекръсти и се покачи на камбанарията. Всички очи се устремиха къмъ игумена, който се изправи да изпълни свещения обичай.

Той се прекръсти и дръпна вжжето, което люлѣше отведнажъ тритѣ езика на камбанитѣ. И плеснаха силно тия три желѣзни езика по меднитѣ уста на тежкитѣ камбани. Веднажъ, дважъ, трижъ.

Но камбанитѣ мълчеха и не издаваха никакъвъ звукъ.

Старецътъ задърпа съ всички сили вжжето. Ала камбанитѣ по-упорито мълчеха.

Ужасъ обзе монаха. Той изпустна вжжето и се строполи на дъсчения подъ.

Хората изумѣли стояха на двора и се кръстѣха. Никой не смѣше да продума. Братята се качиха въ камбанарията да свѣстятъ стареца. Тѣ го свалиха долу. Той се крепѣше на ржцетѣ имъ, бледенъ като мртвецъ, и едвамъ произнаше:

— Поличба Божия! Молете

се, братя християни, голѣмъ грѣхъ е сторено!

Въведоха го въ черквата. А следъ него нахлу народътъ. И всички паднаха на колѣне, кръстѣха се и шепнѣха молитви.

Отецъ Иоакимъ падна на колѣне предъ чудотворната икона, смазанъ, изуменъ и отчаянъ. Той удари челото си о студенитѣ плочи и дълго остана така. Старото му лице се измокри отъ сълзи.

Той вдигна очи къмъ света-та Майка, чийто образъ, обкованъ съ злато, гледаше кротко между дветѣ крилца на копринената завеса.

Игуменътъ стана, закръсти се, поправи завеската и защура погледъ по иконитѣ, по троноветѣ, по пода. И тамъ, подъ иконостаса, той видѣ синята главичка на иглянката, която бѣ захвърлилъ, наведе се, взе я като съненъ и я забодде на завесата.

И отведнажъ навънъ екнаха тържествено камбанитѣ.

Богомолцитѣ бързо излѣзоха на двора. Излѣзоха и братята, и игуменътъ, и паднаха съ поклонъ на земята, поразени отъ новото чудо, което видѣха.

На камбанарията нѣмаше никой, а тежкитѣ камбани се люлѣха силно, свободно, леко и биеха самички.